

HELLO

časopis na ENTOL

Ohlédnutí za ZOH
Vancouver 2010

Hudba:
Danny Elfman

Rozhovor s
Mgr. Pavlou Košťanovou

Rozhovor s grafikem
Michaelem Formánkem

hello@rg.prostejov.cz

www.rg.prostejov.cz

Dobrovolný příspěvek: SKČ

Vydání:

3

datum:

3/2010

Úvod

Zmáčkněte PLAY!

Představte si, že poklidně spíte, je sobota ráno, devět hodin, žaluzie zatažené a ani si nedokážete představit, že byste někdy měli opustit teplo své postele. Najednou se spustí American Idiot od Green Day, peřina zmizí a místo ní pokoj naplní prudké slunce. Tak přesně tímto stylem si s námi v těchto dnech zahrává počasí (a to ještě není apríl!). Bohužel, každá píseň někdy skončí a začne nová. A proto nám každý den rosničky přináší informace o tom, jestli zazní r'n'b nebo metal.

Ted' ale přeskočme k našemu časopisu, abyste se dověděli, co v něm tentokrát můžete najít. V rozhovoru nám odkryla svá tajemství paní profesorka Košťanská. O tom, v kolika letech začala randit s kluky, a také o mnohém dalším, se dozvíte na stranách 4 a 5. Nad postavením médií v dnešní době se zase zamyslíme na straně 6. Na straně 11 je jako obvykle anketa, ze které se můžete dozvědět, kterému cizímu jazyku dávají podle průzkumu přednost žáci této školy.

Velmi si ceníme toho, že právě držíte tento časopis v rukou, a mile doufáme, že jej v blízké době neodložíte.

Nela Kadaníková, šéfredaktorka

Za necelé dva týdny začíná jaro!

Za necelé dva týdny začíná jaro. Tedy alespoň to kalendářní.

Zima, ta je krásná. Bílý sníh a závěje dokonale ozdobí jakoukoliv krajinu. Je to opravdu nádhera. Ale nelíbí se mi, že taková zima je někdy opravdu pořádná, mrzne a to je nepříjemné.

Ale jaro – to je teprve krása přírody! Začíná se oteplovat, všechno kolem nás se probouzí. Rostliny, zvířata, sluníčko svítí víc a víc a všechno je tak sladce rozzářené. První motýlci šťastně poletují, všude jen barvy hrají a okolí chytá veselou náladu.

Já osobně mám jaro nejradši. Nemusíme být už nabalení teplým oblečením. Nemusíme už sedět doma, venku je přece teplo a volno. Konečně můžeme provozovat letní sporty a to mě také těší. Po celý den si můžeme užívat venku všeho živého i neživého a určitě nás neomrzí teplé večery.

Jaro je ten nejkrásnější pohled na přírodu. Je to čas, kdy se příroda ukazuje taková, jaká je doopravdy. Její přednosti nás doslova volají s otevřenou náručí

Vojta Plát

Naši nepokrevní příbuzní

Rozhovor s

Mgr. Pavlou Košťanšou

1. Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

- Přála jsem si být letuškou nebo knihovnicí. Tohle povolání jsem si zvolila až těsně před maturitou.

2. Byla jste ve škole oblíbená?

- Myslím, že průměrně, nikdy to nebylo mým cílem.

3. Jak jste se spolužáky říkali učitelům?

- Většinou deformací příjmení (např. Bouchalka) nebo zdrobnělinou křestního jména (Např. Péťa)...

4. Proč jste se rozhodla jít na tuto školu?

- Náhodou jsem se dozvěděla o volném místě učitelky M-Ch, zeptala se, dostala nabídku a tu využila. Je to už téměř čtrnáct let a nikdy jsem nelitovala.

5. Jakou má podle Vás naše škola úroveň?

- Škola má takovou úroveň, jaké má studenty. Sebelepší učitel nemůže nic naučit člověka, který se nic naučit nechce. Přála bych si, aby naši studenti byli ctižádostivější.

6. Měla jste někdy horší třídu než teď (3.N)?

- Srovnávání je ošidné. Současná 3.N je moje třetí třída, v každé se vždy našli velmi sympatičtí a chytrí studenti a také studenti, se kterými byly problémy. To už tak chodí.

7. Jaké největší přeřeknutí se Vám stalo při vyučování?

- No, vyplývá to ze situace. Vzpomínám si, že jednou jsem chtěla říct, že kov je kujný a tažný a řekla jsem, že je tajný a kužný.

Naši nepokrevní příbuzní

8. Stal se Vám nezapomenutelný trapas?

- Jednou jsem se při hodině víc zapotila, a pak jsem v kabinetě použila deodorant. Spěchala jsem na další hodinu a nevšimla si, že jsem nedostatečně upravená. Studenti se styděli mi něco říct, a tak jsem celou hodinu odučila s rozepnutými knoflíčky.

9. Jakou značku parfému používáte?

- Nejsem závislá pouze na jedné značce, většinou ho vybírá můj muž – jako dárek.

10. Máte přírodní barvu vlasů?

- Nemám. Mé vlasy mají původní barvu myšího kožíšku (nezáživnou) a nějaké ty šediny k tomu...

11. V kolika letech jste měla prvního kluka?

- Jako opravdového? V šestnácti.

12. Jaké je Vaše největší přání?

- Klasicky – zdraví pro celou rodinu. A také bych toho chtěla ještě hodně procestovat.

13. Sbíráte něco?

- Ani ne, leda knihy, ale už je není kam dávat.

14. A co děláte ve volném čase?

- Pořád něco čtu, na jaře a v létě mě hrozně baví práce na okrasné zahradě. Taky strašně ráda jezdím na horském kole, každé prázdniny prošmejdíme některé české hory, letos se těším na Šumavu. V zimě lyžuju, běžky, sjezdovky, podle možností.

Michaela Pleváková

Média - blesky křižující společenské nebe

Denně se k nám dostává nespočet informací z tisku, rádií, televize či internetu. Faktem je, že dnešní společnost by bez médií snad ani nefungovala. Znáte pocit, že jste mimo dění, když promeškáte televizní zprávy nebo si nenajdete chvíli na přečtení novin? Přichází v té chvíli, kdy Vás lidé ve Vašem okolí zasypou dotazy typu: „Už víte, že...?“

Pravděpodobně by šlo o nápadně vysoké procento, kdyby bylo možné spočítat, o kolik témat k rozhovoru méně máte, jestliže nemáte tzv. „všeobecný přehled“ o aktuálním dění. Nicméně nakonec Vás přece jen někdo informuje, vůbec nezáleží na tom, kde jste a jakým jazykem se tam mluví. O tom, že byl Barrack Obama zvolen prezidentem USA, zemřel Michael Jackson, či že se prohlubuje hospodářská krize, Vás zpraví všude.

O něco smutnější by mohla být skutečnost, že jakmile nesepíšete článek, popř. nemluvíte o tom, jak to vidíte Vy, jako byste nežili. Samozřejmě, že by člověk měl zastávat jisté stanovisko k informacím, ke kterým má přístup, jestliže však své stanovisko nepustí do éteru, nikým není. Stojí však za to být terčem médií?

Pravdou je, že potřebujeme mít pocit, že alespoň nepřímo řídíme společnost svým vědomím o tom, jak vypadá naše politická scéna, a kam celý stát, ba dokonce svět, směřuje.

K naší smůle jsou ne všechny informace důvěryhodné. Ano, míním tím bulvár - jakousi továrnu na peníze, chcete-li. Je považován za hlavní úskalí slávy a nejspíš všichni mediálně známí na něj nadávají. Což mě dost zaráží, protože to vzbuzuje dojem, že se nenajdou takové „celebrity“, které po příjezdu do zahraničí volají do redakcí bulvárních deníků, kde jsou, aby se o nich vědělo. A čím víc zdobí jejich titulní strany, tím víc jim stoupá popularita, z které žijí.

Další problematikou jsou některé soukromé televizní stanice prorostlé komercí. Při nehodě zemře člověk, tzn. celý štáb se může strhat, aby psychicky vypjatí pozůstalí mluvili do mikrofону a byli natáčeni kamerou. Jako by to mrtvému snad mělo vrátit život?! Oč více zdramatizovaná situace, o to větší sledovanost, jak prosté.

Stejně tak si nelámou hlavu s tím, že zkomolí jméno mému známému poškozenému povodněmi (byť nepotřebuje, aby se o něm mluvilo), hlavní je mít prohlášení od svědka události. Některé stanice zkrátka pouze milují, když mohou stresovat své diváky.

Závěrem bych ráda položila několik otázek opírajících se o tento příspěvek, konkrétně:

Kde je hranice mezi objektivní zprávou médií a vyhroceným pokusem o objektivní zprávu?

Do jaké míry média škodí, do jaké přináší užitek?

Kým bychom byli bez médií?

A hlavně – Čím by média byla bez nás?

Adéla Vilímcová

Vancouver 2010

Celou Olympiádu nejspíš silně poznamenala smrt jednadvacetiletého gruzínského sánkaře Nodara Kumaritašviliho. Na olympiádu se těšil celý život, a když se konečně dostal do Vancouveru, zemřel pár hodin před zapálením olympijského plamene. Tohle neštěstí se stalo při tréninku, při rychlosti asi 140 km/h. V závěrečné zatáčce vyletěl sánkař z ledového koryta a narazil hlavou do ocelového nosníku. Po zhruba jedné hodině v místní nemocnici zemřel.

12. února 2010 v 17:00 místního času v Kanadském Vancouveru začíná zahajovací ceremoniál XXI. zimních olympijských her a asi o tři hodiny později je zažehnut olympijský oheň. Mnoho lidí si asi nevšimlo, ale už při zahajovacím ceremoniálu se objevila drobná závada v podobě nevysunutého pilíře olympijského ohně (měly být vysunuty čtyři, ale vysunuly se jen tři). Ale co oheň plápolá, naši krásně oblečení sportovci se jdou prospat a připravovat na následujících 16 dní. I český fanda nejspíš odchází ještě na chvíli do postele, konec konců, s časovým posunem byl u nás v televizi plamen zažehnut v 6 hodin ráno.

Je 14. února kolem půlnoci a komentátor ve Vancouveru řve s obrovským nadšením: „Martina Sáblíková je nyní 400 metrů od zlaté medaile!“ a za pár sekund křičí tu nezapomenutelnou větu (mě zní v hlavě dodnes): „Martina Sáblíková má zlatou medaili na trati 3000 metrů a stává se královnou!“. Ano, je to tak. Byly dva dny po zahájení a Češka už vybojovala první olympijskou medaili, a rovnou zlatou. Martina poté vybojovala ještě další dvě medaile, a to na trati 1500 m bronz a ve své královské disciplíně, trati na 5000 m, zlato. Jako nejúspěšnější členka české výpravy se stala vlajkonošem na slavnostním zakončení a získala i místo mezi piloty při přistání na letišti Praha Ruzyně.

Pekelné drama, chvíle čekání a... bronz. Tak nějak by se dal popsat finish Lukáše Bauera, kdy o sekundu a půl předjel v cíli tretě na 15 km Švéda Hellnerema. Byl to Bauerův první závod na olympiádě. Dále pak předvedl neskutečný výkon ve štafetě, kde dokázal stáhnout celých 20 sekund a pomohl tak českému týmu, od kterého se očekávalo 6. až 10. místo, k nádhernému bronzovému umístění. Tak by asi vypadalo krátké shrnutí letošních Olympijských her v kanadském Vancouveru, zbývá tedy jen připomenout další hry, a to Londýn 2012 (snad se do té doby nezboří svět...), a ještě jednou pogratulovat všem českým sportovcům na ZOH - namátkou Šárce Záhrobské, která je bronzová ve slalomu, Nikole Sudové za reprezentaci Česka i přes svá zranění, dále pak České hokejové reprezentaci za pěkný zápas proti Slovákům a mnoha dalším.

Michael Formánek

Všeobecné postřehy ze zimních olympijských her ve Vancouveru 2010

V tomhle článku Vám shrnu nejzajímavější postřehy z olympijských her.

V historii olympijských her se ještě nikdy nepřiřadila tak tragická událost, jako letošní smrtelné zranění gruzínského sánkaře. Je nám to všem velmi líto.

Naopak nás potěšila zpráva o originálním oblečení našich sportovců. Doufám, že takovou pozornost diváků si zaslouží i díky výkonům. Kéž by se všem dařilo, jako naší rychlobruslaře Sáblíkové!

Dařilo se nejen nám, ale i slovenské reprezentaci v biatlonu. Slovenská reprezentantka Kuzminová získala jejich první zlato. Zato v ženském hokeji prohráli 18:0 s Kanadou.

Co na to říct? To jsou moje postřehy ze ZOH. Všem našim sportovcům jsem držela palce a doufám, že vy také.

Tereza Kraválová

Avatar

Když jsem byla naposledy v kině, dávali upoutávku na Avatar a já si pomyslela, že bych ho ráda viděla. Tím spíš, když se o něm začalo v mém okolí mluvit a já chtěla zjistit, proč se stal tak populárním. Když mám říct pravdu, je to tak trochu fantasmagorie. Režisér (Cameron) taky dost vsadil na emoce – hlavní hrdina změní svůj záměr, protože se zamiluje do obyvatelky planety Pandora a místního způsobu života a odhodlá se bojovat s přírodou proti lidské vyspělé technologii. Ve filmu se taky kolikrát objevuje klišé... třeba dlouhé boje, sladký happyend a taky, že hlavní záporák umírá na poslední chvíli a stihne ještě napáchat škody. Na druhou stranu jsem romantička a zamilovala jsem se do krásné pandorské přírody a taky mě celkem dostalo provedení 3D, které vás úplně vtáhne do děje.

Hodnocení :

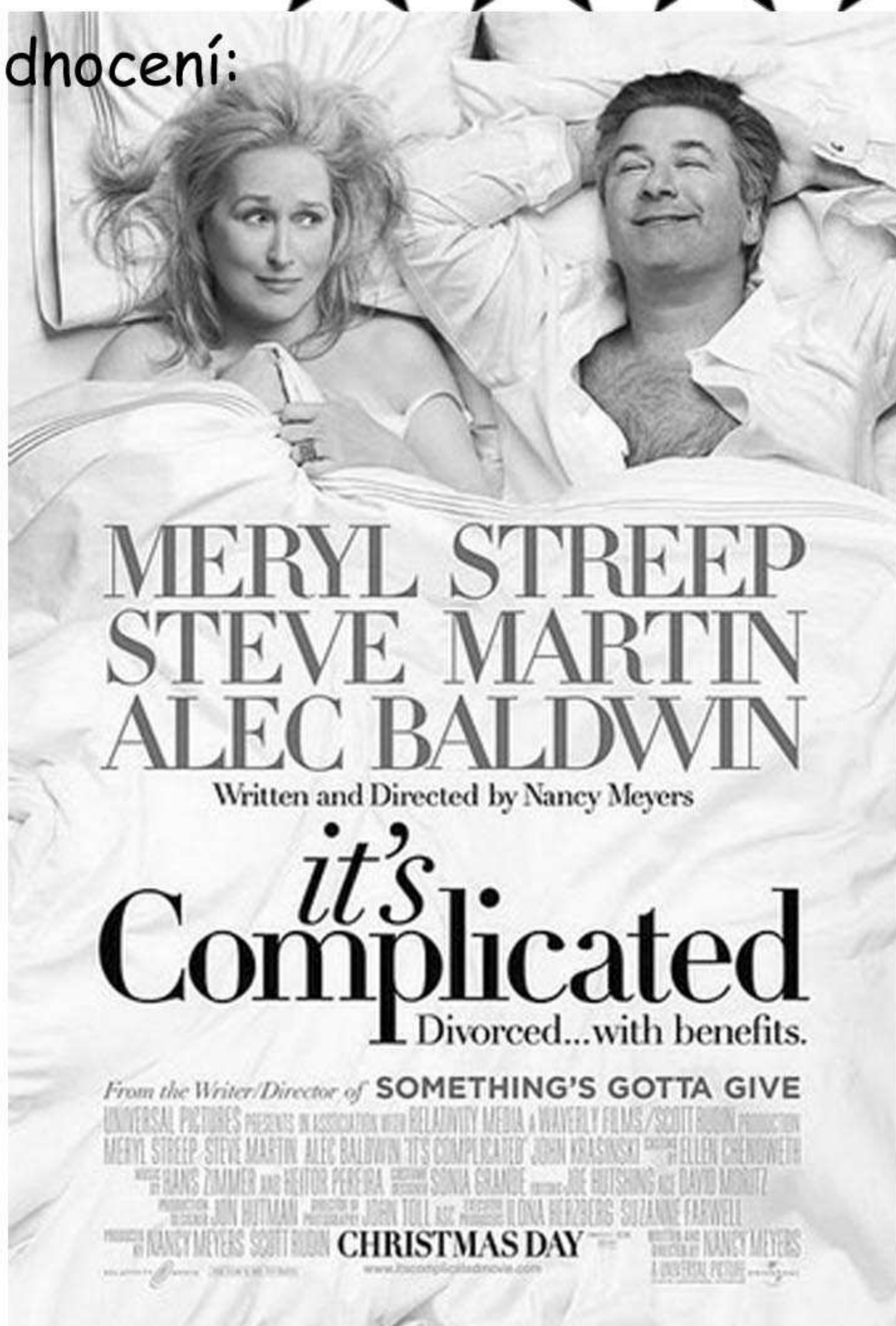

It's complicated

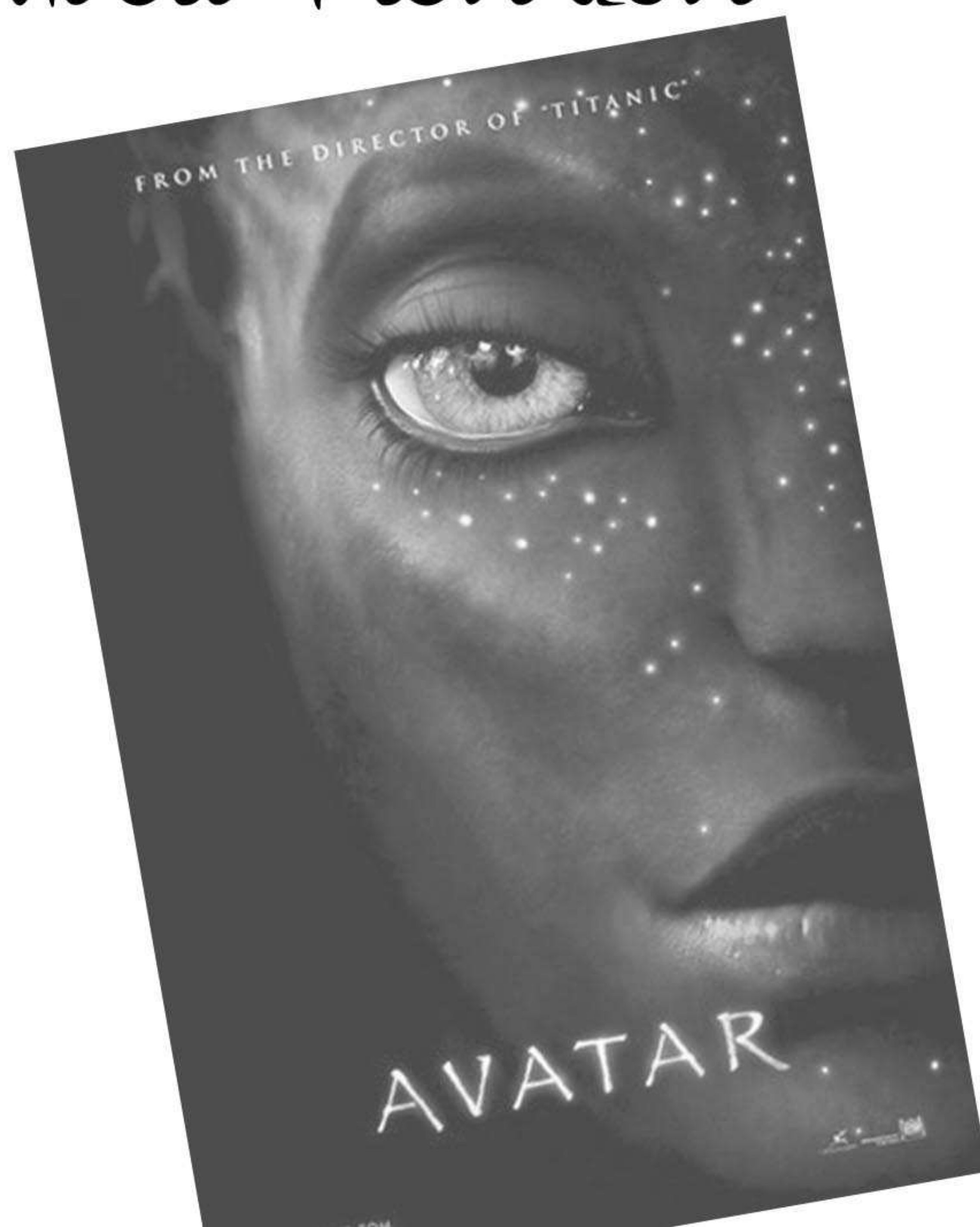
Nějak se to komplikuje (It's complicated) - na tento film jsem se opravdu těšila. Je to romantická komedie, určená k odpočinku a zasmání. Děj se zamotává čím dál víc. Příběh vypovídá o starší majitelce pekárny Jane (Meryl Streep), která je po rozvodu a dospělé děti už vylétly z hnízda. Na promoci jednoho z nich se potká s Ex-manželem Jakem (Alec Baldwin) a ti po pár skleničkách (litrech) vína zjistí, že mezi nimi možná něco zůstalo (skončí v posteli). Aby toho nebylo málo, do zápletky přichází architekt Adam (Steve Martin), kterému Jane taky není lhostejná. Film jsem si oblíbila, dokonce má i velmi příjemný soundtrack a proto vám ho doporučuji.

Hodnocení:

Michaela Pleváhová

Rozhovor

Michael Formánek

Znamení: Vodnář

Oblíbený předmět: Mat, Fyz

Třída: 2.N

Postavení v redakce: Grafik

Datum narození: 26.1.1995

Oblíbená Skupina: Horkýže Slíže

1. Co máš raději snowboard nebo lyže?

Lyže, nic jiného. Snowboard jsem sice zkoušel, ale zatím mě nijak nebere. Lyžuji na sjezdových curvingových lyžích, mám rád rychost a dlouhé oblouky.

2. Zúčastnil ses už nějaké soutěže spojené s PC?

Ne, zatím nikdy.

3. Jak ses dostal ke grafice?

Náhodou. Jednou jsem se ptal ohledně jedné fotomontáže a nějak mě to chytlo...

4. Jsi docela vysoký, nenapadlo tě někdy, že bys mohl hrát basketbal?

Basket jsem hrál (bohužel už jen hrál) za BK Prostějov.

5. Na jakou školu jsi předtím chodil? Byla tvá bývalá třída lepší než současná?

Chodil jsem na Palackou a Rejskovu, ale ani jedna třída nebyla lepší.

Narhéta Kolaříková

Terha Langerová

Danny Elfman (Narozen 29. května 1953)

Danny Elfman je jedním z nejslavnějších skladatelů ve filmovém průmyslu vůbec. Začalo to, když se svým starším bratrem Richardem dal dohromady kapelu „Oingo Boingo“ a spřátelil se s jedním z jejích fanoušků – tenkrát ještě mladým začátečnickým režisérem Timem Burtonem. Jejich přátelství posílil úspěch s filmovým trhákem „Batman“. Později Danny Elfman namluvil Jacka Skellingtona v Burtonově filmu „Ukradené Vánoce Tima Burtona (The nightmare before Christmas)“ a také Oompa-loompa v jeho dalším filmu „Karlík a továrna na čokoládu“.

Na veřejnosti a mezi mladými lidmi se o něm příliš neví, ale ve světě filmových soundtracků a znělek pro televizní seriály je Danny Elfman velký pojem. Jeho dílem je například i světoznámá úvodní melodie pro seriál „Simpsonovi“.

Svou hudbou umí skvěle podtrhnout atmosféru filmu, v průběhu neruší a divák často ani nepostřehne, že nějakou slyší. Až když si po zhlédnutí filmu pustíte soundtrack, zjistíte, že většinu melodií si vybavujete, ani nevíte jak.

Abych vám jen stručně přiblížila, o kom je tedy řeč, zde je výčet pár nejvýznamnějších filmů, ke kterým vytvořil hudební doprovod:

Spiderman (1,2,3), Mrtvá nevěsta, Hulk, Hellboy, Muži v černém (1,2), Planeta opic, Ospalá díra, Mars útočí, Mission: Impossible, Stříhoruký Edward a spousta dalších.

Z jednotlivých skladeb se snad nejvíce prosadila jeho „This is Halloween“ z Ukradených Vánoc Tima Burtona. Měla velký úspěch a do trochu metalovější verze ji předělal sám Marilyn Manson. A jak jste možná už někteří slyšeli, chystá se velký 3D trhák „Alenka v říši divů“, který režíruje Tim Burton a tím pádem nikoho nepřekvapí, že soundtrack je opět v rukou Dannyho Elfmana. Nezbyvá než čekat na premiéru a zjistit, jestli si vedl tak dobře jako doposud.

Eliška Vavrouchová

Comenia Script

Při přečtení tohoto nadpisu nejspíš většině z vás není příliš jasné, o co jde. Comenia script je zkrátka nový typ písma. Byl navržen za účelem nahrazení nebo doplnění klasického písma psacího, kterým se všichni z nás učili psát v první třídě.

Písmo Comenia script navrhla v roce 2009 grafička Radana Lencová a letos v září s ním už zkusí psát prvňáčci v několika desítkách škol. Ministerstvo školství to schválilo ve spolupráci s pražskou pedagogickou fakultou.

Základní výhody tohoto písma spočívají hlavně v tom, že je velmi podobné písmu tiskacímu, se kterým v dnešní době přijdou lidé do styku mnohem častěji. Dále se budou háčky, čárky a další diakritika psát hned, ne dodatečně po dopsání slova, což by mělo částečně zabránit jejich vynechávání. Psací písmo používané ve většině evropských zemí se velmi podobá písmu tiskacímu, což je ostatně pro budoucí život mnohem praktičtější. Já osobně přímo nevím, co si o této novince mám myslet. Proti klasickému psacímu písmu nic nemám, ale je jasné, že si každý člověk v průběhu života osvojí jedinečný rukopis, a už je jen a jen na něm, jestli se jeho rukopis podobá spíše písmu psacímu, tiskacímu, nebo třeba zrovna Comenia Scriptu.

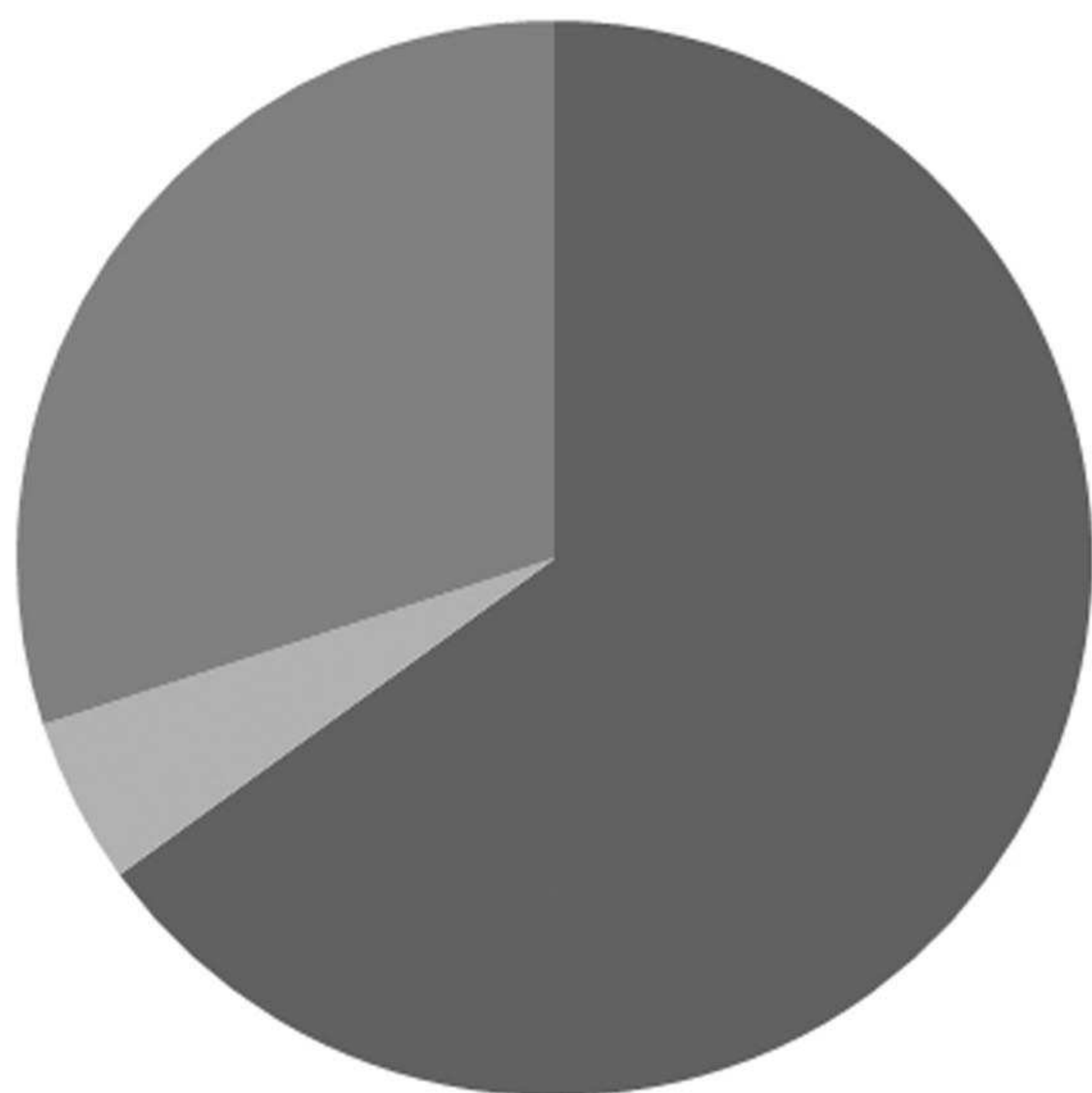
Nela Kadanílová

Anketa

Comenia
Script

A další anketa je tu. Tentokrát se otázka týkala vašich oblíbených jazyků a angličtina vyhrála s obrovským náskokem. Nedivím se, němčina mi připadá těžší, všechny ty členy a množná čísla...! Potom se mi to stejně všechno zmotá dohromady a na závěr nevím skoro nic. U angličtiny je to ale jinak. Tu sem měla (jako viditelná většina z vás) ráda už od začátku a zůstalo mi to. Holky, které dělaly anketu spolu se mnou, by vám určitě řekly to samé. Co se dá dělat, vypadá to, že angličtina hýbe světem. A teď už výsledky....

Angličtina, němčina, nebo jiný jazyk?

■ AJ 65%
■ NJ 5%
■ jiný 30%

Lucie Kratochvílová

Denisa Šohrová

V příštím čísle

Aprílové číslo vám přinese mimo jiné rozhovor s panem profesorem Švecem. V rubrice Film-maniak vám nabídneme mimo dva filmové tipy ještě žebříček nejnovějších filmových novinek, abyste byli zcela v obraze. Z ankety se dozvíte, jak se studenti této školy staví k Velikonočním svátkům, a buďte na pozoru! Možná se naše redaktorky budou ptát právě vás.

Redakce

Šefredaktorka:

Nela Kadaníková

Zástupkyně šefredaktorky: Katka Švecová

Grafik:

Michael "Mak" Formánek

Fotograf:

Jakub Šimek

Korektorky: Tereza Adamcová, Markéta Kolářiková

Redakce: Adéla Vilímcová, Michaela Pleváková,
Lucie Váľková, Tereza Kraváková, Vojtěch Plát,
Lucie Kratochvílová, Tereza Langerová,
Eliška Vavrouchová, Denisa Šomrová,
Johana Minářová

By Mak